

pensionister, ligesom der gennemførtes en række andre forbedringer for invalider, jfr. §§ 80, 82, 84 og 97.

§ 104 ændres bl. a. således, at den beboerne i socialt boligbyggeri hidtil tilkommende *renteret* afløses af en ordning, hvorved beboerne i stedet opnår en *værdisikring* af de oprindeligt indbetalte *boligandele* eller *boligindskud* efter nærmere fastsatte regler. Desuden gennemføres en række andre ændringer i reglerne om de sociale boligselskabers virksomhed; en del af ændringerne indsattes under lovforslagets behandling.

Herudover indeholder loven ændringer af forenklende og ajourførende karakter.

Ved et nyt *stk. 2 til § 125* bestemmes, at loven skal optages til revision i folketingsåret 1966-67. Om bestemmelsen, der indsattes under folketingets behandling, henvises til det nedenfor om udvalgets betænkning anførte.

Boligministeren bemærkede i sin fremsættelsestale, at lovforslaget måtte ses som led i en fremtidig boligpolitik, hvor perspektivet var forøgelse og billiggørelse af boligmængden, samtidig med at det var et led i en afviklings- og liberaliseringsproces i forhold til de reguleringer, som havde vist sig nødvendige af arbejdskraftmæssige og investeringsmæssige årsager.

Ministeren redegjorde for den senere tids vækst i boligbyggeriet. Skulle man imidlertid nå videre, måtte produktionsapparatets kapacitet forøges. Han henviste i denne forbindelse til kapacitetsudvalgets betænkning om den mulige forøgelse af boligbyggeriet (september 1964) og understregede nødvendigheden af at *fremme det langtidsplanlagte, industrialiserede byggeri*.

I slutningen af sin fremsættelse bebudede ministeren en bekendtgørelse om en række *lempelser* i den *regulering af byggevirksomheden*, der var gældende i de store byområder, og redegjorde nærmere for planerne herom.

Lovforslaget gav i folketinget anledning til en debat, hvorunder partiernes stilling til de principielle spørgsmål i forbindelse med boligpolitikken blev trukket op. Der må herom i det store og hele henvises til forhandlingerne i tidenden.

Axel Ivan Pedersen (S) fandt, at tiden nu var inde til, at folketinget med det foreliggende lovforslag som grundlag forhandlede sig frem til en løsning, som kunne hjælpe først og fremmest den del af befolkningen, som havde et virkeligt boligproblem. Han var tilfreds med, at forslaget indeholdt en udvidelse af rammen af det sociale byggeri, men fandt, at denne udvidelse lå i underkanten af, hvad der måtte anses for rimeligt. De forøgede krav til egenkapital ville — selv